

10. veebruaril 1946 võtsid SARK-i Võrumaa osakonna töötajad Võrust Rõuge valda viiva tee 4. kilomeetril kinni Võru Keskkooli vanemate klasside õpilased, kes püüdsid telegraafipostidele kleepida nõukogudevastaseid lendlehti:

- 1) Yeski Heino Voldemari p. sünd. 1928. a. 9. kl. õpilane
 - 2) Kaska Valev Jaani p. sünd. 1929. a. 10. kl. õpilane
 - 3) Tammemägi Hans Rudolfi p. sünd. 1929. a. 9. kl. õpilane
- Läbiotsimisel võeti kinnivõetuil ära 259 nõukogudevastase sisuga lendlehte, sh. Nõukogudevastase ajalehe Ugandi eksemplar.
ENSV Siseasjade rahvakomissar kindralmajor A. Reserv
ERA F R-LN5 s127. 1106-109

Vaikiv kapitulatsioon

Niisiis sõltumatu kohus langetas otsuse ja leidis et Dimitri Klenski, Dmitri Linter, Maksim Reva ja Mark Sirök on süütuks kannatajad, neil pole mingit pistmist pronksiööga ega üle saja miljoni krooni ulatuses maksma läinud röövitud kauba ja purukspekstud akende ja kaupluseruumidega. Miljonid, mille valdavas enamuses, arvestades venelaste ja eestlaste rahvaarvu suhet, maksavad kinni eestlastest maksumaksjad. Telefoniküsitluses leidis 98% pooleteisest tuhandest vastajast - süüdi.

EPL - Mart Laar: *Pea Eesti Vabariigi kodanikuna tunnistama, et see, et nimetatud seltskond kohtusaalist vabana minema jalutab, solvab minu arusaama õigusest ja õiglusest küll tugevasti*

- Rein Ruutsoo: *Kohus tegi mõistliku ja aruka otsuse just poliitilises mõttes.*

- Paul-Erik Rummo: *Kannatanute ja laiema üldsuse ootustele ja stiihilisele õiglustundele see ei vasta, samal ajal annab aga signaali Eestist kui õigusriigist, kus kohus ei lase ennast mõjutada meeleoludest.*

Mart Helme oli ainuke kes telesaates julges öelda, et kogu seda pronksmehe, ja ka muud igasugust Eestivastast tegevust juhib Moskva. Paljuräägitud riigi ja kohtu lahusus osutus samuti müüdiiks. Igast sammust, igast tegevusest mis käsitles pronksiööd, on selgelt nähtavad kas käsk või hirm, või Moskva ja Brüsseli traageliidid: *-ärge ärritage ega kiskuge vimma Moskva, Moskvat on meile Euroopas vaja ja Teie probleemid meid ei huvita. Euroopat valitseme meie, sakslased, prantslased, inglased ja venelased, teie asjaks on " vaikida ja edasi teenida".* Ei pea ju ometi Moskva teie ees selga küürutama ja vabandama. Ega Putin pole mingi Bush, kes vabandas kolme Balti riigi ees et Ameerika ei nõudnud Jaltas Baltikumile iseseisvust.

Laamendajate, lõhkujate praktiliselt olematud karistused, nelikule prokuröri poolt ainult paariaastast tingimisi nõudmist ja kohtu poolt süüdimatuks tunnistamine - „tule taevast appi“. On selge et peaministri seljataga ei toimu midagi, aga rahva ees sai Ansip järjekordse pluss punkti: „Mina nõudsin karme karistusi“. Tagantjärele, juba ette Moskva ees kannuseid teenides, süüdistatakse Ansipit ebademokraatias, justkui peaministri nõudmine oma kodanike elu ja vara kaitstes, nõuda kurjategijatele karmi karistust, oleks justkui ebademokraatlik.

Jutte ja targutusi kuulates meenub talupoja tarkus: „justkui munad oleksid maha võetud“. Kui David Vseviodi

võis pidada eestisõbralikuks, siis praegune üleskutse järjekordselt kuulata venelaste tahtmisi ja nende vastu tulla, neid mitte ärritades ega süüdistades, mitte nendega viha kiskuda, et paremini liita kaks rahvusgruppi, kaks ühiskonda, on sisuliselt surmaotsus eesti rahvale. Viimastel aastatel on järjest tõusnud vene kogukonna nõudmised, oma keele, oma usupühade riigipühaks nõudmine, tasuta bussisõit vene armee, vene kodakondsetele pensionäridele, liikumisvabadus üle piiri, esindatuse üle riigiasutustes jne, tõusvas trendis. Nelik, lahkudes kohtusaalist, ütles selgelt ja kõlavalt - **võitlus jätkub pronksmehe tagasitoomiseni Tõnismäele.**

See ei olnud tavamääratseja rossija, rossija karjumine, see oli mehe, kelle seljataga on Moskva, kindel sõna, mille nimel tema ja tema mõttekaaslased ka kindlalt edasi tegutsevad.

Ei tohi silmi sulgeda tõsiasja ees et see põlvkond vene noori kes on üles kasvanud Putini võimuloleku ajal, on hirmuäratav mitte ainult meile vaid kogu maailmale. Marsivad hitlerjugendid on imiku jalasiputus našilastega võrreldes. Rossija - rossija, see ei ole heil Hitler.

Valguskiir pimeduses? „Riigikohus jättis menetlusse võtmata 1944.aastal hukkunud Nõukogude ohvitseri Ivan Sõssojevi tütarde, Vene riigi alamate, kaebuse, milles nad nõudsid pronksööduri tagasitoomist Tõnismäele.

Äärmuslased. Selline sõna on käiku lastud probleemide summutamiseks või mahavaikimiseks. Justkui probleemi ongi tekitanud ja suureks puhunud äärmuslased Jah, kui tahtmine on edasi elada suures liidus rehabiliteeritava Stalini päikese all, siis jah, äärmuslased on süüdi et neil jätkus okupatsiooni tingimustes julgust ja tahtmist, panna ohtu oma elu ja vabadus, et murda välja stalinlikust rahvaste ja inimväärikuse hävitamise riigist või ühiskonnast, või koguni rahvaste vanglast. Ja nüüd on äärmuslased uuesti süüdi et julgevad tuletada meelde kõike seda mis venelaste poolt on toime pandud Eesti riigi ja rahva vastu. Ja nõuavad ükskord ometi selja sirguajamist, olla peremehe oma riigis, oma kodus.

On avaldatud arvamust et me ei tohiks süüdistada venelasi kuna ka venelased ise kannatasid. Jah, kannatasid küll, aga see on nende probleem, mitte meie. Meie sõnum oli Vabadussõda, nende sõnum Lenin verise sirbi ja vasaraga. Seda oma probleemi, mis sai teoks Lenini algatusel Stalini, Hruštšovi, Brežnevi, Gorba heakskiidul ja viimistlusel, venelased ise ei püüagi lahendada. Moskva küürib meeleheitlikult maha seda õhukestki tõekorda mida on selle

kümnekonna aastaga suudetud saavutada, toimepandud kuritegusid avalikustades. Peaks vist igale inimesele, siin, nendes maades kus on peale II Maailmasõda valitsenud venelaste toodud terror, ajama hirmujudinad peale, nähes kuidas maailma esiterroristi Stalini palet läikima hõõrutakse. Hitler, Stalini õpipoiss, on aga jätkuvalt nii Moskva kui Brüsseli silmis ainuke patuoinas. Kui Hitler Saksamaal võimule tuli oli Stalinil tapetud juba kümneid miljoneid inimesi, kust Hitler sai eeskuju ja praktilisi kogemusi. Hitleri pilti ja haakristi ei tohi välja tuua, stalinid, leninid koos sirbi ja vasaraga lehvivad võidu kõikjal kus liigub duša ruskovo tseloveka.

Meile töid terrori ja võtsid vabaduse venelased, mitte mingid müstilised olevused kustki seitsme maa ja mere tagant, ja et edasi on venelased need, vaatamata värvusele, kes ründavad meie riiki ja igati püüavad segada ja takistada meie riigi ja rahva vaba arengut. Püüdu majanduslikult allutada Euroopa, teostavad samuti venelased.

Kus oleksid tänased „rahvajuhid“, kui kestaks edasi „murdmatu liit“? Valdavas osas vabariiklikus või rajooni nomenklatuurses nimekirjas. Äärmuslasi Toompeal ju pole. Võibolla et Ansip tõesti ei ajanud koertega Tartu rahulikku meeleavaldust laiali ja oli kodus nagu ta ise meeleheitlikult tõendab. Kuid kui talle oli nii armas Eesti vabadus, siis miks ta ei olnud rongkäigust osavõtjate seas?

Kes olid need kes 44.ndal Narva all pool aastat surma trotsisid, seitse aastat metsavennana võitlesid, julgesid sõna öelda ja dissidendina Siberisse saadeti? Ja kes need kes samaaegselt pidasid õigemaks kodus naise või ema seelikuvarju pageda ja sinna jääda?

Äärmuslased ja „kuulekad riigitruud“. Valdav osa rahvast on igale riigikorrale kuulekad. Ka Vabadussõjas olid äärmuslased need, kes Joala väljadel astusid esimestena vastu punalaviinile, et nende kaitse all saaks hetkel veel olematu riigivõim läbi viia mobilisatsiooni. Nendeks olid tookord kaitseliitlased ja koolipoisid. Kui Pitkasuguseid äärmuslasi oleks rohkem olnud, oleks september 1944 võibolla teistsugune olnud. Metsavendlus, aga hilisemaid teisitimõtlejaid peeti juba päris ullikesteks. Kes pidasid? Korralikud riigitruud kodanikud.

Praktiliselt nauditi vene lõpuaastail „rahulikku“ heaolu tollastes tingimustes ja arusaamades. Isegi suud võis paotada kui just organitesse tööle ei tahtnud minna. Varastati, valetati, et paremini ära elada, rohkem omale krahmata. Ei ole ükski rahva poolt, sajand tagasi, loodud väljend nii mõnusaks suupäraseks muutunud kui okupatsiooni ajal, sajand hiljem, taaskasutusele võetud „mõisa köie ja JOKK`i vahele võib panna võrdusmärgi“.

Aga tänapäev? Imelik on kuulata mõningaid tänapäeva hõiskajaid, „kuidas vene ajal ikkagi kõikjal varastati ja peteti“. Aga kust see hõiskaja esimese miljoni sai? Kas mõisa köie ja JOKK`i vahele võib panna võrdusmärgi?

Antropovid, Kruudad ja kompanii? Garaaž naabri krundile, saun-suvila otsapidi järve, hooned ja rajatised linna maale, loata, projektita. „Sõltumatu kohus“, raha pole probleem, leiab, „ei saa ju ometi maha lõhkuda“.

Kes kellega luurele läheb? Võideldi poris ja veres, kannatati Venemaa vangilaagrites, usuti, loodeti. Lauldi ...kui Päts on president ja Laidoner juhatab väge ja seda mitte tekkidega kaetud akende taga, võltshabemega jõuluõhtul kirikusse minnes.

Äärmuslased.

Lagle Parek. Heiki Ahonen, Jan Kõrb, Tiit Madisson saatsid 30. juulil 1987.a. avaliku kirja EKP Ajaloo Instituudile, ajalehele „Rahva Hää!“ ja ajakirjale „Aja Puls“ ettepanekuga avalikustada Molotov-Ribbentropi pakti salaprotokollid, milles N.Liit ja Saksamaa jagasid Euroopa mõjusfäärideks ja mis võimaldasid N.Liidul okupeerida Balti riigid.

Vastust ei antud ega reageeritud avalikkuse ees.

15. augustil 1987.a. moodustasid Parek, Ahonen, Madisson ja Kõrb Molotov-Ribbentropi Pakti Avalikustamise Eesti Grupi (MRP-AEG) Grupi esindajaks valiti Tiit Madisson.

16. augustil 1987.a. saatis MRP-AEG Tallinna linna RSN Täitevkomitee esimehele T.Madissoni allkirjaga teate miitingu toimumisest Raekoja platsil ja Linda monumendi juures Harjumäel. Paluti tagada demonstrantide julgeolek.

21. augustil 1987.a. teatas Täitevkomitee esimehe esimene asetäitja S.Tšuklova, siseministri esimese asetäitja polkovnik Kass juuresolekul, Madissonile et miiting lubatakse läbi viia mitte Raekoja platsil vaid Hirvepargis.

23. augustil 1987.a. kogunes rahvas Raekoja platsile, kust mindi rongkäigus Harjumäele Linda monumendi juurde, kus asetati pärjad ja lilled ja mindi edasi Hirveparki, kuhu kogunes umbes 3000 inimest. Miiting möödus rahumeelselt.

Tiit Madisson rääkis Molotov-Ribbentropi Pakti salaprotokollidest ja nende tagajärgedest, kutsus võimused üles avalikustama salaprotokolle. Üleskutse all kogunedu miitingule oli ainult Madissoni allkiri. Siin, Hirvepargis, tegi Madisson teatavaks rahvale ka Lagle Pareki, Heiki Ahoneni ja Jan Kõrbi nimed kui MRP-AEG asutajad ja liikmed. (Hiljem liitusid algatusgrupiga Mati Kiirend, Jüri Mikk, Ilse Heinsalu)

Miitingul rääkisid Heiki Ahonen, Erik Udam, Villu Rooda, Merle Jääger, kes luges oma luuletust. Lagle Parek kuulutas välja algatusgrupi loomise stalinismiohvrite mälestusmärgi rajamiseks.

Lauldi „Kungla rahvast“ ja „Saa vabaks Eesti meri“, anti allkirju MRP salaprotokollide avalikustamise nõudele ja stalinismiohvrite mälestusmärgi toetuseks.

23. augustil korraldasid eestlased kõikjal üle maailma meeleavaldusi: Ameerika Ühendriikides, Rootsis, Saksa Liitvabariigis, Kanadas, Austraalias.

Samal päeval toimusid miitingud ka Riias ja Vilniuses.

Need olid „äärmuslased“, tavakodaniku arusaama järgi ullikesed kes astuvad välja võimu ja väe vastu, pannes ohtu rahuliku väljakujunenud elukorralduse, kelle pärast peame nüüd hakkama kartulikoori sööma.

Kartulikoori süüa ei tulnud, kõigil läks elu paremaks, ka ohkijatel. Unustatud, või ei taheta meenutada ainult seda, et tänu äärmuslastele oleme täna siin vabas Eesti Vabariigis vabade kodanikena.

Sa oled kas meiega või meie vastu

George W. Bush - märts 2003, Iraagi sõja algus.

Ka meie ei saa jätta sedasi ütlemata. Ei saa ega tohi olla erapooletu kui Sinu silme all tehakse nõrgemale liiga, vahet ei ole, kas sekkuda vahele tänavavägivallas või globaalpoliitikas puhkenud probleemidele. Igal mõtleval olendil on oma arusaam ja tõekspidamine igas küsimuses ja seda tuleb valjuhäälselt välja öelda. See võib vale olla, see võib teistele mitte meeldida, kuid ta on minu tõekspidamine.

Olen erapooletu. See on kurvalt meile kätte maksnud, nõudes viimase sajandi jooksul meie rahvalt sadu tuhandeid ohvreid.

Meenub Solikamsk 1947 jaanuaris. Meie vangitapp saabus Solikamski jaotuspunkti (peresilka). Olime Patareis poliitilised eraldi kriminaalidest ja samuti ka ešelonis olime eri vagunites. Nüüd löödi kogu ešelon 700 meest ühte suurde küünisarnasesse hoonesse. Vahekord, pooled eestlastest poliitilised, pooled venelastest kriminaalid. Samal õhtul algas paremate riiete röövimine. Esimesed röövitavad olid nn koorekihi inimesed kel olid esindusülikonnad, palitud-kasukad. Sõjameeste poolt tuli ettepanek hakata vastu, vaatamata sellele et nende kehvemaid riideid keegi ei võtnud. Röövitavad aga keeldusid vastupanust, põhjendades hilisemate repressioonidega, kui oleme laagrites laiali. Järgmisel päeval kui hakati ka kehvemaid riideid võtma alustasid sõjamehed vastupanu, mille tulemusel narilaudadega õigusemõistmise tulemusel üks röövija viidi hiljem kanderamini minema. Valvurid hakkasid õhku tulistama, kõik põrandale pikali ja peale selgitust anti korraldus eestlased ühte otsa, venelased teise, kes üle eraldusjoone astub, võib maha lüüa.

Kui kaalul on enda olemasolu, enda heaolu, ei saa olla erapooletu, oodates et keegi kolmas tuleb õigust mõistma. Küsimus on praegu eestlase püsijäämisest siinsel, aastatuhandeid meie esivanemate higi ja verega niisutatud maalapil. Nii nagu üksikisikul on õigus oma enda ja oma esivanemate poolt tehtud-kogutud väärtuste ainukasutus õigus, nii on ainuõigus eesti rahval olla täisõiguslik peremees oma esivanemate poolt aastatuhandeid tagasi valitud ja haritud maalapil.

Olles kellegi juures külas või elades, arvestab iga endast lugupidav inimene vastuvõtja soove ja tingimusi, on nad meeldivad või mitte. See kehtib ka igale siia meie esivanemate, meie endi juurde tulnud võõrale, tuli ta loa või loata. On õigus öelda igal ajal siiatulnule, palun lahu siit.

Andres Langemets ütleb et jätame selle venelase rahule, las teeb mida tahab, kas sulab meie ühiskonda või ei, oma asi. Jah, nii võib öelda prantslane, sakslane, kelle rahvastikust sissetulnud võõrad ei moodusta kümnet protsenti. Meil, kus iga kolmas on võõras, venekeelne, nii öelda ei saa. Venelane ei kao ega muuda meelt, ta ei sulandu siinsesse rahvasse juba sellepärast et neid on suhteliselt põlisrahvaga liiga palju, ja nad ei soovi sulanduda, sest peavad alates Ivan Julmast Eestimaad oma isiklikuks „kapsamaaks“.

Sakslane peab suhtuma, kuid ka ei suhtu, türklasse heatahtlikult, sest sakslased ise kutsusid neid endile appi, prantslased oma alžeerlastega peavad samuti suhtlema heatahtlikult, sest olid nad ju alžeerlastele samased

okupandid kui meile venelased. Ja kokkuvõttes on seal nende võõraste suhtarv kogu rahvastikus niivõrd väike et kohalikule rahvuslikule identiteedile nad mingit ohtu ei moodusta. Ka see on tähtis, võibolla kõige tähtsam et emamaa, sealst kust sissetulnud on pärit ei kujuta mingit ohtu, ei kavatse sekkuda ei moraalselt ega sõjaliselt, ei plaani nõuda mingeid erisoodustusi sisserännanutele.

Meil ei ole mingit, ei vaimset ega materiaalselt, kohustust siiatulnud venelaste ees. Liiati veel, et kodumaa on neil samas kõrval ja kodumaa süvendab, mitte ei leevenda vastuolusid maa põlisrahvaga. Nad ei ole siia tulnud vaikselt tööd tegema, nad tulid relvaga käes, kelle vastu võitluses langes üle kümne tuhande paremas eas eestlase, samuti nende siinsündinud järglased ei ole vaikselt töötajad. Fašismist vabastamisega ei ole Eestimaal mingit tegu. Tankide Tallinnasse sissesõidul oli Eesti vabariigi seaduslik valitsus juba kolm päeva tegutsenud.

Kirjanik Mari Saat tugineb võõrsõnade leksikonile ja ütleb et : okupant on okupatsiooni teostaja. Seega okupeerijal peab olema seljataga võimas riik kes on võimeline teostama okupatsiooni ja okupandil soov teha koostööd võimsa anastajariigiga. Otsesed okupandid on sisuliselt siitilmast kadunud, elavad siin aga nende järeltulijad. Kas nad on okupandid?

Peipsitaga laiub riik kes tema enda soovil on tunnistanud oma õiguslikuks eelkäijaks riigivõimu mis teostas okupatsiooni, võttes vastutuse endale, nii heas kui halvas mis pandi toime eelneva kolmveerand sajandi jooksul.

See riik rõhutab et praegune venelane, vene noor, peab olema Venemaa patrioot, tal peab olema austus Venemaa vastu, mitte selle riigi ja rahva vastu kus ta elab, sest seda maad tahab anastada ja hävitada selle rahva, riik kust Sinu esivanemad, vene noor, on pärit.

Seetõttu ongi iga sinne venelane, noor või vana, siiatulnu või siinsündinu okupant. Ta tunnetab oma seljataga võimsat riiki kes toetab tema olemist ja jäämist hingelt ja vaimult venelaseks, jääda selleks kes Sa oled on loomulik, kuid mitte teise inimese, teise rahva surma läbi..

Põlgus ja hoolimatus, juba aegade hämarusest, teiste väikerahvaste vastu oli siiatulnuil, kas relva või kohvriga, nii suur, et meelepärane oli ja on tänaseni nimetada siinseid põliselanikke fašistideks ja tunda end peremehena, liiati kui fašistiks nimetamisega pälviv plusspunkti ka nendelt, keda ise nimetatakse „ülemaailmseks kapitalismiks ja ameerika imperialismiks“, ainsaks süüdlaseks kõiges halvas mis on juhtunud ja juhtub Venemaal.

See ei ole mingi üksiküritaja tegevus korjata allkirju autonoomse venelaste oblasti moodustamiseks. See on kõrgelt ja kaugelt juhitud tegevus, ja paraku hingelähedane igale venelasele, vaatamata sellele kas nimetame neid okupantideks või mitte. Algul autonoomia vene keelega, vene koolide ja kultuuriga, seejärel vene keele teiseks riigikeeleks nõudmine kogu Eestis, siis ühinemine Abhaasia, Osseetia eeskujul Venemaaga.

Ja selles et venelane tahab ka siin olla peremees, on süüdi meie kõikide poliitikute hoiak ja arusaam vene küsimusest Eestimaal. Mõnel poliitikul on see paljulubav, teisel vähemlubav, aga seda et Eesti rahvas

ei suuda endasse sulatada ühte kolmandikku teisiti mõtlevast ja teisiti elavast ja teist elulaadi taotlevast võõrast, keegi ei tunnista.

!7 aastat on räägitud, lubatud riigiametites eesti keele kasutuselevõtt, aga Narva politseis eesti keeles asju ajada ei saa, lihtsalt ei saada aru eesti keelest - või ei taheta? Kas siis seitsmeteist aasta jooksul ei saa politseinikule eesti keelt selgeks õpetada?. Ta pole mingi pensionär ega debiilik. Miks siis tavavenelane peab õppima eesti keelt ja suhtlema eesti keeles kui sarnane riiklik institutsioon nagu Politsei ei mõtlegi nõuda oma töötajailt riigikeelt. Aga kõik erakonnad, kes vähem kes rohkem, on olnud „pumba“ juures selle seitsmeteist aasta jooksul nii riigijuhina kui politseijuhina, näitamast tõelist tahtmist anda eestlasele kindlustunne elamiseks oma riigis.

Kes aga riigimeestest või politseiülematest Narva läheb, teeb näo nagu alles praegu sai teada et osa riigiametnike ei oska riigikeelt. Et sisuliselt Narvas ja üldse Ida-Virumaal käib asjaajamine vene keeles. Kohe asutakse suure suuga lubama riigikeele õpetamist ja makspanekut. Kellele siis riik, kui eestlane ei saa oma riigis pöörduda oma kaitsja politsei poole riigikeeles, sest ametnik ei oska lihtsalt riigikeelt. Vabandus et seitsmeteist aasta jooksul ei ole venelasest ametnik suutnud riigikeelt omandada on absurd. See näitab meie poliitikute ja valitsuse suhtumist Eesti iseseisva riigi ja rahvusriigi edasikestmise. Miks ahistame eestlasest riigikodanikke?

Sotsdem Randal Lants küsib 19. novembri Sakalas: „Millised on meie venelaste võimalused end avalikus sektoris teostada?“ Tule taevas appi, nagu ütleb Ansip. Riigipalgal oleval politseinikul on kõik võimalused, kaasaarvatud tasuta riigikeele õppimine, et aru saada keelest mida räägib kaaskodanik. Aga pole tahtmist, küll te tshunnaad õpite ise vene keele selgeks.

Ja president, sotsdem, käseb ka jätta venelased rahule. Süüdistades president Pätsi Baasidelepingu allkirjastamisel, unustame et president Ilves suvel 2008, naastes Hantõ-Mansiiskist, soovitas kohe piirilepingust preambula kõrvaldada. Kas ?.

Meenub pealesõjaaegse Ameerika kompartei juhi Howard Fasti visiit Venemaale, kui kohe peale naasmist koju astus välja kompartei, öeldes „mul avanesis silmad“. Kas meie presidendil sulgusid silmad?

Vahepalaks üks neljakümne aasta anekdoot. Kohalepandud juunikommunistid viisid isakesele kingituseks vastsündinud alles pimedad kassipojad, kelle karvadeta nahk oli punast värvi. Jõudes kassipoegadega Moskvasse ja neid isakesele üleandes avastasid nad õudusega et kassipojad olid valgekarvalisteks muutunud ja silmad olid avanenud. Aru pärides öeldi. „neil avanesis silmad“

Indrek Schwede 21. novembri Eesti Päevalehes viitab reformika Sergei Ivanovi ütluksle, „et venelased on nõus nn integratsiooniga siis kui eestlased loobuvad oma ajaloost ja kirjutavad oma õpikud ringi, justkui okupatsiooni poleks olnutki ja kõige rohkem kannatasid venelased, mitte eestlased“.

Mitte mingid rahaeraldused ega programmid ei pane Sergei Ivanovi ega tema rahvusaaslasti mõtlema vastu oma kasvatust ja töekspidamisi. Eestivenelase mõtteviis kandub kodust kodusse ja aastakümnetest järgmistesse. Seda murendab üksnes aeg, täpsemalt öeldes sajandid. Nii ütleb Indrek Schwede.

Aga venelase töekspidamine on, et ta on vabastaja ja mingit okupatsiooni pole olnud, lakmuseks on pronksiöö. Meil pole aega oodata sajandeid, sest Venemaa naabrus tähendab seda et seal saab pidevalt täiendust ja suunitlust, mitte sulanduda. Õigeusklik venelane pöördub palves kõigepealt Moskva ja siis alles Jumala poole. Rindel oli za Stalina, za rodina ja siis alles urää. On karta et ligema aasta paari jooksul antakse sakslaste, prantslaste ja itaallaste eestkostel viisavabadus venelastele ja siis pole enam mingit takistust nii oma ideoloogia importimisel kui oma emissaride siia elama ja töölesaatmisel.

Edasi kirjutab Schwede: „Nende (venelaste) praegune põlvkond raiub ühest suust, et nemad pole isiklikult teinud midagi halba. Mina soovitaksin neil õppida George W. Bushilt, kes palus vabandust kolme Balti riigi ees, et Jaltas müüdi Baltimaad venelastele maha. kuigi tal polnud isiklikult sellega mingit pistmist“. Bush oli tollal 20. aastane.

Praktiliselt 20. aastat on aetud kokkusulatamise jura. Ei ole senini näha olnud ühtegi „kokkusulamist“, endiselt on suhted eestlaste - venelaste vahel endised, iga rahvusgrupp elab oma elu. Sadu miljoneid on nii meie eestlastest maksumaksjate raha kulutatud sellesse sulatusahju, samuti Euroopa abirahad selleks. Kus on tulemus? Mahavisatud, tulemuseta raisatud raha, lisaks veel pronksiöö.

Meie endi poliitikud on kogu selle siiatulnud massi nimetanud venekeelseks, süvendades sellega ka muu maailma arusaamist, justkui siiatulnud oleksid ainult venelased. Kilbile on tõstetud venekeelne haridus, vene kultuur. Kas ukrainlased, valgevenelased, tatarlased, grusiinlased, armeenlased ja teised paratamatult viiekümne okupatsiooniaasta jooksul siia sattunud „venekeelsed“ ei olegi täisväärtuslikud inimesed? . Mis imeloom see venelane on et meie valitsus on tõstnud kilbile ainult venekeelse hariduse, vene kultuuri õpetamise. Miks venelase mõistus kärub ja justkui talle tehakse liiga, et temale peab eestlane oma kõhu kõrvalt haridust vene keeles andma. Kas teised „venekeelsed“ ei olegi täisväärtuslikud inimesed kellele tuleks haridust anda nende emakeeles?

Taasvabanemisel loodetud ja mõnede poliitikute poolt ka lubatud rahvusriigi taastamist pole, eestlaste riigitrudus on aga selle tõttu vähenenud. Püütakse ühepoolset, põlisrahva, eestlaste õigusit, lootusi kärpides, hüljata oma rahvas tema püüdlustega vaba ja iseseisva elu järele.

Paremini ei saagi näidata venelase suhtumist Eesti riigisse, Eesti kodakondsusse kui 24. novembri pilasaates „Pehmed ja karvased“, kui hundile anti Eesti pass.

Nüüdseks on Venemaa jäänud ainsaks riigiks kogu maailmas, kes ei tunnista Balti riikide okupeerimist. Nürnbergi protsessil, vaatamata asitõenditele, tunnistas Venemaa Molotov-Ribbentropi Pakti võltsinguks. (Ja sellega leppis „õiguslik“ kohus) Alles 24. detsembril 1989 tunnistas Venemaa selle Pakti õigsust ja olemasolu, sellest tulenevat okupatsiooni aga mitte.